

Arrest

nr. 138 156 van 9 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Indische nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Nawanshahr, Punjab (India). Op 14 juni 1995 zou u getuige geweest zijn van de ontvoering van uw neef R. door een vrouw uit uw dorp. Vijf dagen later zou het lijk van uw neef zijn teruggevonden. De vrouw in kwestie zou de ontvoering en moord bekend hebben en tot een gevangenisstraf veroordeeld zijn. Twee jaar geleden zou de vrouw vrijgekomen zijn. Ongeveer zes maanden geleden zou u tweemaal achtervolgd zijn door onherkenbare mensen op motorfietsen. U zou beide keren kunnen ontkomen zijn, maar door deze gebeurtenissen zodanig beangstigd zijn dat u een smokkelaar contacteerde om u naar

het buitenland te brengen. U zou deze feiten in India niet gerapporteerd hebben aan de politie, noch enige andere vorm van hulp gezocht hebben. Op 3 juni 2014 zou u India verlaten hebben en vanuit Delhi (India) naar Parijs (Frankrijk) gevlogen zijn. Daar zou u tot 25 juli gebleven zijn, de dag waarop u per trein verder gereisd zou zijn naar België. U vroeg in België asiel aan op 30 juli 2014. U legde geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u de status van Vluchteling niet kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en wel om de reden dat de door u aangehaalde problemen vreemd zijn aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie, zijnde een vrees voor vervolging omwille van religie, etnische afkomst, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. U gaf immers aan uw land verlaten te hebben omdat u zich bedreigd voelde omdat u vroeger getuige geweest zou zijn van een ontvoering.

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, § 2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Immers, omwille van onderstaande redenen zijn er ook twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vooreerst dient opgemerkt dat u uw identiteit niet ontegensprekelijk kon aantonen. U legde namelijk geen enkel origineel identiteitsbewijs neer. U verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS nochtans in India over een eigen Indisch paspoort, een Indische voter ID en een rijbewijs te beschikken, maar legde geen van deze documenten voor. U gaf daarvoor als uitleg dat u deze niet had meegebracht omdat de smokkelaar u dat zo gezegd zou hebben en u een ander paspoort gegeven zou hebben (gehoorverslag CGVS, pp. 7-9). U werd er door het CGVS op gewezen dat u van bij uw asielaanvraag op de hoogte werd gebracht van het belang van documenten en dit u ook nadien werd meegedeeld in de oproepingsbrief voor het interview op het CGVS. U antwoordde louter dat u de documenten niet bij had en verontschuldigde zich (gehoorverslag CGVS, pp. 8-9). Het CGVS wijst er hierbij op dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgenomen in de aanwezigheid van een tolk die het Punjabi machtig is en u bij het CGVS het goede verloop hiervan bevestigde (gehoorverslag CGVS, p. 2). Ook in de periode tussen dit eerste interview bij de DVZ en het gehoor op het CGVS, ongeveer een maand, heeft u nagelaten een poging te ondernemen deze documenten voor te kunnen leggen. De documenten zouden echter gewoon bij u thuis zijn en u verklaarde nog contact te hebben met uw familie (gehoorverslag CGVS, p. 9). **Daarnaast** beweerde u in India ook andere documenten, over het incident dat aanleiding zou hebben gegeven tot de door u ingeroepen vrees, te kunnen verkrijgen. U liet echter optekenen dit nog niet geprobeerd te hebben, naar eigen zeggen omdat u niet wist welke documenten u moest laten opsturen, omdat het in India lang duurt om documenten te verkrijgen en u meer tijd nodig had (gehoorverslag CGVS, pp. 9-10, 13). Ook deze uitleg overtuigt uiteraard allerminst.

Verder wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort, wat niet geloofwaardig is gezien op de luchthaven van Delhi en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit en reisdocumenten. U legde bovendien ook uiteenlopende verklaringen af over de weinige details van het valse paspoort die u wel beweerde te weten. Voor de DVZ had u immers verklaard dat u enkel wist dat het een Indisch paspoort was, maar er niets meer over kon vertellen omdat u niet in het paspoort zou gekeken hebben (DVZ Verklaring, punt 32). Dat u dan een maand later op het CGVS verklaart dat er een foto in het paspoort stond van iemand die op u leek en er een visum in stond (gehoorverslag CGVS, pp. 6-7), is uiterst merkwaardig. In elk geval legde u ook geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg. Het CGVS heeft zo geen zicht op uw identiteit en reisweg. Het CGVS stelt vast dat u uw eigen paspoort niet voorlegt en weinig aannemelijke verklaringen aflegt over het valse paspoort waarmee u zou gereisd zijn. Dit doet vermoeden dat u met uw eigen paspoort bent gereisd en dit achterhoudt voor de Belgische asielinstanties.

Voorts vond het CGVS twee Facebookprofielen op uw naam, K. K. en K. B. (zie blauwe map, documenten 1 & 2). U bevestigde tijdens het gehoor op het CGVS dat het hier om uw profielen gaat (gehoorverslag CGVS, p. 10). Uit deze profielen kan worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. **Zo** verklaarde u voor het CGVS naar België gekomen te zijn op 25 juli 2014 (gehoorverslag CGVS, p. 8, 10), maar vermeldt uw Facebookprofiel dat u op 21 juni 2014 reeds in Brugge was. Hiermee geconfronteerd door het CGVS, antwoordde u dat u zomaar geschreven had dat u in België was (gehoorverslag CGVS, p. 10), wat als uitleg uiteraard niet afdoende is. **Bovendien** blijkt uit dit profiel dat u zich ongeveer vier maanden geleden reeds in Frankrijk

bevond, moment waarop u volgens uw verklaringen nog in India zou zijn geweest. U liet immers voor het CGVS optekenen op 3 juni 2014 in Frankrijk aangekomen te zijn (DVZ Verklaring punt 33, DVZ Inschrijving, gehoorverslag CGVS, p. 3, 5). **Verder** kan hierbij ook opgemerkt worden dat u hoe dan ook niet meteen asiel heeft aangevraagd na aankomst in Europa. U zou ongeveer twee maanden in Frankrijk verbleven hebben zonder er asiel aangevraagd te hebben, naar eigen zeggen omdat u niet op de hoogte was van de procedure (gehoorverslag CGVS, pp. 8-9), in België vroeg u pas op 30 juli 2014 asiel aan. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient.

Al deze vaststellingen ondermijnen reeds op fundamentele wijze uw algemene geloofwaardigheid.

Deze geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door de vage, opmerkelijke en uiteenlopende verklaringen die u aflegde met betrekking tot de kern van uw asielrelaas. **Zo** vindt het CGVS het totaal onbegrijpelijk dat u beweert uit angst voor een vrouw uw land ontvlucht te zijn, maar amper iets blijkt te weten over de vrouw in kwestie. U gaf enkel aan dat ze uit uw dorp kwam, in de tempel woonde en aan zwarte magie deed (gehoorverslag CGVS, p. 11, 14). Dat u zelfs de naam van deze vrouw, die mede door uw getuigenis veroordeeld zou zijn niet bleek te kennen, is dan ook uiterst merkwaardig. **Ook** kon u helemaal niet aangeven tot welke gevangenisstraf de vrouw dan wel veroordeeld werd (gehoorverslag CGVS, p. 12), of bij benadering wanneer ze dan wel vrijgekomen zou zijn (gehoorverslag CGVS, p. 14).

Daarnaast legde u vage en uiteenlopende verklaringen af over het tijdstip van de twee incidenten waarbij u zou bedreigd zijn. Voor de DVZ had u verklaard dat het eerste incident zich voordeed “zes maanden geleden” en het tweede enkele dagen later (CGVS Vragenlijst, punt 3.5). Ook bij het CGVS, een maand na het interview bij de DVZ, zei u dat het eerste incident zich “ongeveer zes maanden geleden” voorgedaan had en kon u het niet preciezer in de tijd plaatsen. U zei bovendien, zeer vaag, dat het tweede incident een tijdje later gebeurde, “binnen zes maanden”, maar kon niet bij benadering zeggen wanneer of hoelang na het eerste incident. Gevraagd de periode tussen de twee feiten bij benadering aan te geven, zei u deze keer dat er ongeveer een maand tussen de twee feiten zat (gehoorverslag CGSV, pp. 14-15). **Bovendien** heeft u geen enkele aanwijzing dat het om bedreigingen van de vrouw die uw neef vermoord zou hebben, gaat. U liet voor het CGVS optekenen dat u de jongens die u op de motorfietsen achterna zaten niet kon herkennen, omdat hun gezichten bedekt waren. U gaat er van uit dat deze vrouw erachter zit, omdat u met niemand anders problemen beweert te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 15), maar dit blijft echter bij een vermoeden.

Voorts kan nergens uit uw verklaringen worden afgeleid dat de Indiase autoriteiten onwillig zijn om u een redelijke bescherming te bieden. U verklaarde dat u niet naar de politie bent gestapt omdat u geen bewijs had van de feiten en u geen tijd had. U werd dan ook gevraagd of u nadien wel aangifte van de feiten zou gedaan hebben, waarop u enkel liet optekenen dat u minder en minder naar uw dorp begon te gaan. U gaf ook aan dat u geen andere stappen zou hebben genomen in uw land van herkomst om zich te verdedigen tegen deze bedreiging. Het CGVS wees u erop dat het bevreemdend is dat u beweert uit uw land te zijn moeten vluchten omwille van deze problemen, maar in uw land van herkomst helemaal geen bescherming gevraagd of hulp gezocht zou hebben. U antwoordde hierop louter dat u de smokkelaar had ontmoet en hij u naar het buitenland zou sturen (gehoorverslag CGVS, pp. 15-16).

Bovendien dient hierbij gesteld dat de vrouw in kwestie volgens uw verklaringen voor de initiële feiten terecht werd door de Indische autoriteiten en haar straf heeft uitgezeten. Het CGVS ziet dan ook geen enkele reden waarom u zou kunnen denken dat deze autoriteiten u bij de recentere feiten geen bescherming zouden kunnen bieden. Hierop gewezen, herhaalde u slechts dat u het best vond om te vluchten en u bang was dat ze iets met u zou doen (gehoorverslag CGVS, p. 16). **Ten slotte** liet u optekenen dat er u behalve deze twee anonieme bedreigingen niets zou zijn overkomen en dat ook uw familie nooit problemen heeft gehad (gehoorverslag CGVS, p. 16). Door al deze vaststellingen kan het CGVS dan ook geen enkel geloof hechten aan uw asielrelaas.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en tenslotte van artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker vraagt in hoofdde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de beslissing te willen vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker beweert zijn land van herkomst te hebben ontvlucht nadat hij zich bedreigt voelde door onbekenden. Verzoeker schrijft de bedreigingen toe aan het feit dat hij vroeger getuige was van een ontvoering.

De commissaris-generaal kon met recht besluiten dat deze beweerde feiten geen enkel verband houden met één van de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, dan wel van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit deze feiten kan immers niet blijken dat verzoeker in zijn land van herkomst zou worden vervolgd omwille van één van de limitatief omschreven gronden van vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het asielrelaas, merkt de Raad op dat daaruit in geen geval kan blijken dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3 Subsidiaire bescherming

De Raad stelt vooreerst vast dat hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit en hij dienaangaande geen aannemelijke verklaring heeft. Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij omtrent zijn reisweg en toont derhalve niet aan wanneer hij zijn land verlaten heeft en evenmin wanneer hij in België is aangekomen. Hij verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben vanuit Delhi naar Europa. Hij moet bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer en waar in Europa hij is aangekomen. Verzoeker verklaarde gereisd te hebben met een vals paspoort dat hij van de smokkelaar had gekregen. De bestreden beslissing stelde reeds vast dat verzoeker zijn eigen paspoort niet voorlegt en weinig aannemelijke verklaringen aflegt over het valse paspoort waarmee hij zou gereisd hebben. Dit doet vermoeden dat verzoeker met zijn eigen paspoort heeft gereisd en dit achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Hoe dan ook, de enkele omstandigheid dat verzoeker het gebruikte paspoort heeft afgegeven aan de smokkelaar omdat deze erom vroeg ontslaat verzoeker niet van de eigen verantwoordelijkheid die hij heeft ten aanzien van deze documenten. Deze verantwoordelijkheid vervalt niet nadat de smokkelaar om de afgifte hiervan heeft gevraagd. Verzoeker diende immers in redelijkheid het belang van deze documenten te onderkennen nu hij er van uit kon

gaan dat de autoriteiten van het land, waar hij de bescherming van het vluchtelingenverdrag wenste in te roepen, van hem zouden verlangen de door hem gestelde identiteit, nationaliteit en gevolgde reisroute zo mogelijk met documenten te onderbouwen (artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegt over de datum waarop hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Verzoeker verklaarde op 3 juni 2014 in Frankrijk aangekomen te zijn (vragenlijst DVZ, punt 33). Uit zijn facebook-profiel blijkt evenwel dat hij toen al enkele maanden in Frankrijk verbleef. Verzoeker poogt dit gegeven te minimaliseren door te stellen dat men gelijk wat op een facebook-profiel kan zetten, doch laat anderzijds zelf na om de door hem beweerde datum van vertrek uit zijn land van herkomst op enige wijze te staven. De vaststelling dat verzoeker na een eerder verblijf in het Frankrijk van enkele maanden naar België reisde en pas hier een asielaanvraag indiende terwijl hij hiertoe ook de mogelijkheid had in Frankrijk is een aanwijzing dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en zich zo grondig mogelijk informeert over de te ondernemen stappen in het kader van een asielaanvraag. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees.

De commissaris-generaal achtte de beweerde feiten waarvoor verzoeker zijn land van herkomst zou hebben ontvlucht ongeloofwaardig gezien de verklaringen daaromtrent vaag waren, tegenstrijdig en uiteenlopend, en verzoeker bovendien geen poging ondernomen heeft om bescherming te zoeken bij de autoriteiten van zijn land van herkomst. Zo is onder meer gebleken dat verzoeker amper iets kon meedelen over zijn beweerde vervolgers en dat hij de vervolgingsfeiten in opeenvolgende verklaringen verkeerdelijk in de tijd situeerde. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren van deze vaststellingen en het zich beklagen van het feit dat hij van de chronologische tegenstrijdigheden in zijn relaas niet op de hoogte werd gesteld, doch onderneemt verder geen enkele poging om de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing te ontcrachten met objectieve argumenten. Deze vaststellingen behoren tot de kern van het asielrelaas en het is de gecombineerde draagkracht van deze vaststellingen die leidt tot de ongeloofwaardigheid daarvan. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt verder geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER